

ข้อ๑-๖
เป็นทานที่มี ผลมาก
แต่อาณิสสงสีไม่มาก

ทำกรรมที่เป็นไปใน
วิภูฏะ

เป็นการสละที่เป็นไปใน
เงื่อนไขของตัณหา มานะ
ทิฏฐิ

โสมนัสทานัง

มัชฌิมาปฏิบัติทา

ทานสูตร		อายุเทวดา
๑ (เทวดาชั้นจาตุมหาราช) บุคคลมีความหวังให้ทาน มีจิตผูกพันในผลให้ทาน มุ่งการสังสมให้ทาน ให้ทานด้วยคิดว่า ตายไปแล้วจักได้เสวยผลทานนี้		อายุประมาณ๕๐๐ปีทิพย์ (๙,๐๐๐,๐๐๐ล้านปี) (๕๐ปีมนุษย์ = ๑วัน)
๒ (เทวดาชั้นดาวดึงส์) บุคคลให้ทานด้วยคิดว่าให้ทานเป็นการดี		อายุประมาณ๑,๐๐ปีทิพย์ (๓๖,๐๐๐,๐๐๐ล้านปี) (๑๐๐ปีมนุษย์ = ๑วัน)
๓ (เทวดาชั้นยามา) บุคคลให้ทานด้วยคิดว่าบิดา มารดา ปู่ ย่า ตา ยาย เคยให้เคยทำมา เราก็ไม่ควร ทำให้เสียประเพณี		อายุประมาณ๒,๐๐ปีทิพย์ (๑๔๔,๐๐๐,๐๐๐ล้านปี) (๒๐๐ปีมนุษย์ = ๑วัน)
๔ (เทวดาชั้นดุสิต) บุคคลให้ทานด้วยคิดว่าเราหงหากิน สมณะหรือพรานหมณเเหล่านี้ ไม่หงหากิน เราหงหากินได้จะไม่ให้ทานแก่สมณะ หรือพรานหมณเผู้ไม่หงหากิน ไม่สมควร		อายุประมาณ๔,๐๐ปีทิพย์ (๕๗๖,๐๐๐,๐๐๐ล้านปี) (๔๐๐ปีมนุษย์ = ๑วัน)
๕ (เทวดาชั้นนิมานรดี) บุคคลให้ทานด้วยคิดว่า เราก็คงเป็นผู้เจ้าแกกทาน		อายุประมาณ๘,๐๐ปีทิพย์ (๒,๓๐๔,๐๐๐,๐๐๐ล้านปี) (๘๐๐ปีมนุษย์ = ๑วัน)
๖ (เทวดาชั้นปรนิมมิตวสวัตติ) บุคคลให้ทานด้วยคิดเมื่อเราให้ทานอย่างนี้ จิตจะเสื่อมไปเกิดความปลื้มใจและโสมนัสใจ		อายุประมาณ๑๖,๐๐ปีทิพย์ (๙,๓๔๔,๐๐๐,๐๐๐ล้านปี) (๑,๖๐๐ปีมนุษย์ = ๑วัน)
๗ (จะเป็นผู้ ไม่ต้องกลับมา) บุคคลให้ทานเพื่อปรุงแต่งจิต จะเข้าสู่เทวดาชั้นพรหม เมื่อสิ้นฤทธิ์ สิ้นยศ		เอก. อี. ๑๒/๒๐๒/๕๑๐. หมายถึงพระอนาคามี
สถตฺก. อี. ๒๓/๕๔/๔๙.		

ลักษณะดี คือชื่อของ ลิกขา๓

ศีล สมาธิ ปัญญา

สติ เป็น สติสังวร

วิริยะ เป็น วิริยสังวร

อธิลลิกขา
แข็งแรงแม้หนัก

สมาธิ ที่เรียก เอกัคคตา
ตั้งมั่นแนบชิดติดกับลม

เป็นสมาธิลลิกขา

ปัญญา เข้าไปรู้ชัด
จัดเก็บทุกชั้นตอน

เป็นปัญญาลิกขา

กายนุปัสสนา

อานาปานบรรพะ

โส สะโตวะ อัสสะสะติ	เธอย่อมมีสติอยู่ หายใจเข้า
สะโต ปัสสะสะติ	ย่อมมีสติอยู่ หายใจออก.
ที่ขัง วา อัสสะสันโด	เมื่อหายใจเข้ายาว
'ที่ขัง อัสสะสามิติ ปะขานาติ	ก็รู้ชัดว่า "เราหายใจเข้ายาว".
ที่ขัง วา ปัสสะสันโด	หรือเมื่อหายใจออกยาว
'ที่ขัง ปัสสะสามิติ ปะขานาติ	ก็รู้ชัดว่า "เราหายใจออกยาว".
รัสสัง วา อัสสะสันโด	เมื่อหายใจเข้าสั้น
'รัสสัง อัสสะสามิติ ปะขานาติ	ก็รู้ชัดว่า "เราหายใจเข้าสั้น".
รัสสัง วา ปัสสะสันโด	หรือเมื่อหายใจออกสั้น
'รัสสัง ปัสสะสามิติ ปะขานาติ	ก็รู้ชัดว่า "เราหายใจออกสั้น".

กายนุปัสสนา

อานาปานบรรพะ

รู้ต้นลม กลางลม ปลายลม

'สัพพะกายะปะฏิสังเวทิตี	ย่อมสำเนียงกว่า "เราจักเป็นผู้กำหนดรู้ตลอดกองลมหายใจทั้ง
อัสสะลิสสามิติ ลิกขะติ	ปวง หายใจเข้า".
'สัพพะกายะปะฏิสังเวทิตี	ย่อมสำเนียงกว่า "เราจักเป็นผู้กำหนดรู้ตลอดกองลมหายใจทั้ง
ปัสสะลิสสามิติ ลิกขะติ	ปวง หายใจออก".
'ปัสสัมภะยัง กายะสังขารัง	ย่อมสำเนียงกว่า "เราจักผ่อนระงับกายสังขาร"-
อัสสะลิสสามิติ ลิกขะติ	หายใจเข้า".
'ปัสสัมภะยัง กายะสังขารัง	ย่อมสำเนียงกว่า "เราจักผ่อนระงับกายสังขาร"-
ปัสสะลิสสามิติ ลิกขะติ ฯ	หายใจออก".

จิตตลังการทานัง (วิเจยยทานัง)

สละความโลภ
สละความโกรธ
โทสะ อัสสา มัจฉริยะ
กุกกุงจะ วิจิกิจฉา

คือการให้ทานเพื่อปรุงแต่งจิต ประดับจิต

เพื่อปรุงแต่งให้เป็น **ทานกุศล** จริ่งๆ **ศีลกุศล** จริ่งๆ

ชัตเจน ไม่มี ตัณหา มานะ ทิฎฐิ
กลุ่มรุม

พัฒนา สู่ ปราโมทย์
ปีติ ปัสสัทธิ สุข
สมณะ * ต้องการพัฒนาศมาธิให้เกิดขึ้นจริง

การให้ทานเป็นการฝึกจิตให้อ่อน โยน นุ่มนวล
ร่าเริงผ่องใส
ทานกุศล เป็นการฝึกจิต อย่างดีที่สุด
อ่อนด้วย ศรัทธา อ่อนด้วยความเคารพ

ให้ด้วยศรัทธา

เชื่อมั่นว่ากรรมและ
ผลของ กรรมมีจริง

กัมมัสัทธา
วิปากัสัทธา
กัมมัสสกตาสัทธา
ตถาคตโพธิสัทธา

ให้ทานด้วยความเคารพ

จิตอ่อน โยน มุทุตา เป็นกุศล

ให้ทานตามกาล

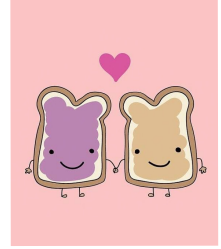
ให้แล้วสละขาด

ให้แล้วไม่กระทบตนและบุคคลอื่น

จิตตลังการทานัง ❀
ทานกุศล / ศีลกุศล

เป็นปัจจัยแก่ ปราโมทย์ ปีติ
ปีสัทธิ สุข **สมาธิ**

อุปจารสมาธิ → กำลังสมาธิ
อัปนาสมาธิ สงบนิรวรณ์

เป็นบาทฐานเจริญวิปัสสนา

เห็นกระแสชีวิตตามความเป็นจริง

น้อมเห็นทุกขสังขะ
สมุทยสังขะ
นิโรธสังขะ
มรรคสังขะ

อริยสังขารากฎ ๐๘

เห็นทุกขในไตรลักษณ์

เห็นด้วยความไม่เที่ยงเป็นทุกข เป็นอนัตตา

ยกขึ้นสู่ไตรลักษณ์
วิปัสสนาญาณปรากฏ

